

El no a la modificació de la llei de política lingüística del 1998 és un clam

written by Llorenç Prats | 19 d'abril de 2022

Quatre grups parlamentaris: ERC, JXCAT, PSC/PSOE i PODEM s'han posat d'acord per modificar la llei de política lingüística del 1998, la qual tenia un ampli consens social, cultural i nacional. Ara es pretén una alteració d'aquesta llei quan gaudeix dels avals jurídics del Tribunal Constitucional espanyol i ha estat una eina molt útil per aplicar la immersió en català. I tot plegat, sense **cap consens, ni social, ni cultural, ni molt menys nacional.**

La normalització lingüística de l'idioma català ha estat la prioritat dels diferents governs catalans des de la falsa transició democràtica espanyola del 1978. El 1983 es va veure normal i necessari garantir un sistema d'immersió lingüística en l'idioma català que garantís la cohesió social i protegís la llengua, si més no perquè fos coneguda per tothom que visqués al país. Això també ho va entendre l'estat espanyol, i els espanyols ho van respectar. Catalunya venia d'anys molt durs de supressió i persecució de la llengua catalana, entre d'altres dificultats.

El president Pujol, com sempre havia manifestat, ho va establir com la màxima prioritat. De fet, amb perspectiva, és el seu més valuós llegat, tot i haver estat tants anys fent i desfent des de l'autonomia espanyola catalana. Ara, aquell tímid rescabaments històric i aquesta orientació estratègica, segons els experts en la llengua, pot quedar en no res. De fet, seria un retrocés majúscul, expressen.

És un fet rellevant que **la llei que es vol modificar té l'aval ferm del Tribunal Constitucional** espanyol. La seva derogació,

amb els canvis que impulsen també ERC i JXCAT, suposa, per molts juristes de renom, obrir la porta a noves impugnacions del Tribunal Constitucional, permetent segurament una interpretació encara més regressiva per a la plena normalització del nostre idioma. De fet, és quasi segur, que la situació de protecció del català empitjoraria, ja que segons els col·lectius de defensa del bilingüisme i d'altres unionistes, "les lleis catalanes han de garantir l'equiparació absoluta, almenys del 50%", d'ambdues llengües oficials que estableix la Constitució Espanyola.

La suposada consolidació democràtica espanyola, segons admeten en la seva exposició de motius de la modificació legislativa ERC i JXCAT, permet oblidar les raons reals, històriques i jurídiques, que van fer possible la immersió en català, sense fissures tot i les dificultats, en el món de l'ensenyament a Catalunya. Ara, exposen aquests grups parlamentaris, ja no cal mantenir aquest lligam, i "opten per la seva destrucció", com van dir des de les CUP.

Una part dels polítics catalans creuen que la modificació de la llei de política lingüística del 1998 és la solució a la sentència judicial espanyola que obliga a incorporar un 25% de classes en espanyol, també com llengua vehicular. De fet, ignoren que els tribunals espanyols apliquen les lleis que ells els hi donen, i que estan oferint, amb **la modificació, una eina que deixa el català absolutament desemparat**, tot i ésser la llengua pròpia del país. "Ni serà preferent ni serà necessària", tal com ho han plantejat, s'ha dit des de les ONG del català.

Cal tenir clar, expliquen aquestes mateixes fonts, que no hi ha cap llei espanyola, cap, que defensi i promogui el català. Per sort la realitat nacional catalana, que existeix i és forta, sí que ho pot fer, però necessita la col·laboració dels seus polítics i no un foc amic que no té cap sentit. Si l'estat espanyol vol posar un 25% de castellà a les escoles per acabar amb la immersió en català, com eina de progrés i

solidaritat, “que ho facin ells (els espanyols) amb els seus medis, si es que poden”.